



ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

(Σκίτσο του κ. Γ. Γρηγόρη)

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΟΥ

Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Ἡ δεσποινὶς Μπλάνς Παιμπόλ δὲν παντρευόταν... Ἦταν ὡμορφη, πλούσια, μὲ καλὴ καρδιά, μὰ δὲν παντρευόταν! Βεβαίαι, ἐρχόντουσαν μέρες ποὺ συλλογιζόταν ὅτι ὁ γάμος θὰ τῆς χάριζε τὴν εὐτυχία. Κι' ὠστόσο δὲν ἀποφάσιζε νὰ ὄρῃ ἕνα σύζυγο... Καὶ ζέρετε γιατί; Γιατί φοβόταν τὸ ξύλο. Οἱ ἄνδρες εἶνε τόσο περίεργοι!... Ὅταν πιὸν μιά μπουτίλλια κόκκινο κρασί, τοὺς πιάνει μιά παράξενη εὐθυμία καὶ γιὰ νὰ διασκεδάσουν, φαίνεται, ἀρχίζουν νὰ δέρνουν τὴ γυναῖκα τους. Ναί!... Ἡ Μπλάνς ἤξερε ἕνα τέτοιο σύζυγο, τὸν ἄνδρα τῆς καμαριέρας τῆς, ἕνα πολὺ ὡμορφο, πολὺ χαριτωμένο, πολὺ εὐγενικό παιδί, ὅταν δὲν ἔπινε κρασί. Μόλις ὅμως ἀδειάζε μιά μπουτίλλια, ἔπεφτε ἀπάνω στὴ γυναῖκα του σὰν λυσσασμένος καὶ τὴν ἔκανε μαύρη σὺν ξύλο. Ἡ καμαριέρα τῆς ἔλεγε, ὅτι ἤθελε νὰ τὴν σκοτώσῃ. Μιά μέρα, στὴ γιορτὴ τοῦ παιδιοῦ τους, ὁ ἄνδρας τῆς μέθυσε πάσι καὶ τῆς ἔκανε μιά τόσο ἀγρία σκηνή, ὥστε ὁ θυρωρὸς ἔτρεξε μὲ σπαομένη τὴ χολὴ νὰ φωνάξῃ τοὺς ἀστυφώλακες.

Ἡ Μπλάνς Παιμπόλ λοιπὸν εἶχε τρομοκρατηθῆ καὶ δὲν τόλμοσε νὰ διαλέξῃ ἕναν ἄνδρα. Ὅσοι ἔπιναν κρασί, τῆς προσελοιοῦσαν φρίκη κι' ἀπέχθεια. Κι' ἅμα κα' ἕνας ἀπὸ τοὺς προσκαλεομένους τῆς ἔπινε δυό-τρία ποτηράκια πάρα πάνω, ἡ Μπλάνς ἀναρωτιόταν μὲ τρεμοῦλα:

— Ποιά γυναῖκα ἄραγε θὰ δείψω ἀπὸψε αὐτὸς ὁ κακοῦργος;...

— Μὰ, δεσποινίς, τῆς εἶπε μιά μέρα ἡ γυναῖκα τοῦ θυρωροῦ, ὅλοι ὅσοι πίνουν κρασί δὲν δέρνουν τὴ γυναῖκα τους! Εἶνε μισοί ποὺ ὅταν πιὸν ἕνα ποτηράκι ἐρχονται σὸ κέφι καὶ τότε, ἰσθὲ μου, γίνονται οἱ πὺν τρυφεροί, οἱ πιὸ καλοί, οἱ πιὸ ἰδανικοί σύζυγοι!

— Ναί, ἔχεις δίκιο, κυρὰ Μάρθα, τῆς ἀπάντησε ἡ Μπλάνς μὰ πὺς μπορεῖ νὰ τοὺς ξεχωρίσῃ καίεις αὐτοὺς τοὺς ἄνδρες; Δὲν ἔχουν γραμμένο σὸ κούτελο διὸ τὸ κρασί τοὺς κάνει τρυφερούς! Κι' ἔπειτα δὲν μπορῶ νὰ πῶ σ' ἐκείνους ποὺ μοὺ κάνουν γλυκὰ μάτια: «Μεθύστε λιγάκι, ἀγαπητοί μου, γιὰ νὰ δῶ ἂν δέρνετε ἢ ἂν χαϊδεύετε μ' ἀγάπη τὶς γυναῖκες!»

— Ἔχετε δίκιο, εἶπε ἀναστενάζοντας ἡ γυναῖκα τοῦ θυρωροῦ. Τὴ κριμα, δεσποινίς Παιμπόλ, νὰ μὲντε ἀνύστατη!... Μὰ γιὰ σταθῆτε! Τί ἔχετε νὰ χάσετε; Γιατί δὲν κάνετε μιά δοκιμὴ; Μπορεῖτε νὰ τοὺς καλέσετε μιά μέρα, αὐτοὺς ποὺ λένε ὅτι εἶνε ἐρωτευμένοι μαζί σας, νὰ

τοὺς προσφέρετε καλὸ κρασί, καλὰ ποτὰ, νὰ πῆτε κι' ἐσεῖς μαζί τους γιὰ νὰ τοὺς δώσετε θάρρος, ὥστόσο νάρθουν σὸ κέφι κι' ἔπειτα, ἀφήστε τους νὰ δῆτε τί θὰ κάνουν...

— Μπράβο! Αὐτὴ εἶνε μιά ἐξυπνὴ ἰδέα! ἔκανε μέσα τῆς ἡ δεσποινίς Παιμπόλ. Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶνε μιά πολὺ ἐξυπνὴ ἰδέα...

Μιά μέρα—κόντευε νὰ κλείσῃ τὰ σαράντα κι' ἦταν Ἄνοιξις, μιά γλυκεῖα Ἄνοιξις ποὺ ξετρέλλαινε τὸ Παρίσι καὶ τὶς γυναῖκες του—ἡ Μπλάνς Παιμπόλ κάλεσε τρία ἀπὸ τὰ καλύτερα «φλέρτ» τῆς, τρεῖς ἀπὸ τοὺς πιὸ διαλεχτοὺς ὑποψήφιους μνηστήρες τῆς, τρεῖς ὡμορφους νέους, γιὰ νὰ τοὺς μεθύσῃ καὶ νὰ δῇ ἂν, φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς, θὰ πῆγαιναν νὰ στραγγαλίσουν ἢ νὰ σφαζοῦν καμμιά γυναῖκα. Ἡ Μπλάνς Παιμπόλ ἦταν ὄρφανὴ καὶ καθόταν μόνη τῆς σ' ἕνα πολυτελὲς διαμερίσμα. Ζῶσε λοιπὸν ὅπως ἤθελε καὶ δὲν ἔδινε λόγο σὲ κανένα...

Τὰ τρία «φλέρτ» τῆς ἦρθαν ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποὺ τοὺς ὦρισε γιὰ τὸ δείπνο. Ἐφαγαν ἦσθα, εἶπαν μερικὰ ἀστεῖα καὶ μόλις ἔθρεξαν τὰ χεῖρά τους μὲ τὸ ἐκλεκτὸ κρασί. Γιατί ἄραγε; Μήπως εἶχαν καταλάβει τίποτα; Μήπως ἤξεραν ὅτι αὐτὴ ἡ πλούσια ὄρφανὴ φοβόταν νὰ παντρευθῆ ἕνα μεθύστακα;

Ἡ Μπλάνς τέλος θυμωσε λιγάκι καὶ δὲν κρατήθηκε.

— Μὰ γιατί δὲν πίνεις, Ἄνδρέα; φώναξε μ' ἕνα τόνο ἐπιπλήξεως. Κι' εἶς Ραυμόνδε; Κι' εἶς Ραούλ; Μήπως δὲν εἶνε καλὸ τὸ κρασί μου; Ἄ! Δὲν ἔχετε δίκιο! Πῆτε λοιπὸν, φίλοι μου. Πῆτε νὰ κάνετε κέφι...

— Μὰ δὲν πίνετε ἐσεῖς, δεσποινίς; τῆ ρώτησαν κι' οἱ τρεῖς.

— Ὡ, ἀφοῦ θέλετε νὰ σὰς βοηθήσω κι' ἐγώ, εἶμαι πρόθυμη. Ἡ Μπλάνς τότε γέμισε τὰ ποτηράκια κι' ἦρτε μὲ τὴ σειρά στὴν ὑγεία τοῦ Ἄνδρέα, τοῦ Ραυμόνδου καὶ τοῦ Ραούλ. Αὐτὸ ἦταν!... Τὰ τρία «φλέρτ» τῆς

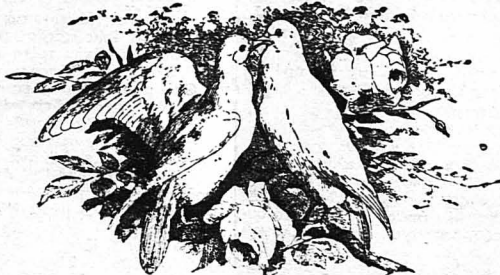
ἀρξαιαν νὰ χαίρουνται τὸ ἐκλεκτὸ κρασί σὰν ἄνθρωποι ποὺ ζέρουν τὴν ἀξία του. Ὅσο γιὰ τὴν Μπλάνς... Ἄ! Τὴ δύστηχ!...

Μετὰ τὸ κρασί ἀνοίξαν σαμπάνια καὶ μετὰ τὴν σαμπάνια ἦπιαν ἕνα σωρὸ λικέρ. Ἡ Μπλάνς ὅλο κι' ἔπινε γιὰ νὰ τοὺς μεθύσῃ καὶ νὰ δῇ τὸ χαρακτήρα τους. Στὸν καφέ, λοιπὸν, δοκιμάζοντας τὸ δεκάτο λικέρ, ἔνοιωσε ἄσφαινα ὅτι εἶχε γινεῖ ἄλλος ἄνθρωπος.

— Ραούλ, μ' ἀπιδιάεις! φώναξε μὲ φλογισμένο πρόσωπο. Μὴ χτυπᾶς τὴ γλώσσα σου!...

Ἦταν ἀπὸ τὸ κονιάκ, ἔσανα φώναξε:

— Ραυμόνδε, θὰ σὲ μπατίσω,



άν εξακολουθήσει να καθαρίζει τὰ δόντια σου.

Κι' ύστερα από τὸ κυρασὸ χύμηξε νὰ γδάρῃ τὸν Ἀνδρέα μὲ τὰ νύχια τῆς γιὰ νὰ τοῦ μάθῃ νὰ μὴ καίῃ τὸ χαλί τῆς μὲ τὰ ποταγάρὰ του...

Στὴν κουζίνα, οἱ ὑπέρθετος σασιτισμένοι, ἔστησαν τ' αὐτὶ.

—Διάβολε! Μὰ γίνεται χαλασὸς κόσμος ἐκεῖ μέσα! ψιθώρισε ἡ καμαριέρα.

Κι' ὅλοι μαζί πήγαν καὶ στάθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας γιὰ ν' ἀκοῦν καλύτερα. Θεέ μου! Τί σαματὰς, ξεφωγητὰ, θρισίεῖς, καρεκλιεῖς καὶ ξύλο, ξύλο ἄγριο ποῦ ἔκανε ὅλο τὸ σπίτι ἄνω κάτω!...

—Μπα! Χριστέ καὶ Παναγιά!... ἔκανε ἡ γυναίκα τοῦ θυρωροῦ. Ἡ δεσποινὶς εἶνε ἐκεῖνη πού...

Κι' ἀλήθεια, ἡ Μπλάνς εἶχε μεθύσει κι' ἔσπαζε στὸ ξύλο τὸς καλεσμένους τῆς!

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἐζήτησε—εἶχε κοιμηθῆ δεκαπέντε ὥρες πάνω σ' ἕνα καναπέ—ἡ Μπλάνς εἶδε τὴν καμαριέρα τῆς νὰ κρυφογελᾷ πονηρά...

—Πῶς εἶσατε σήμερα, δεσποινίς; τῆ ρώτησε. Θέλετε νὰ σὰς ετοίμασω καμιά λεμονάδα;

Ἡ Μπλάνς ἀνασηκώθηκε κι' ἔτριψε τὰ μάτια τῆς.

—Ποῦ εἶνε; ἔκανε ἀνήσυχτα.

—Ποιοί; ρώτησε ἡ καμαριέρα.

—Οἱ τρεῖς καλεσμένοι μου!

—Μὰ, δεσποινίς, ἐσχάσατε ὅτι χθὲς τὸ θράδυ τοὺς πετάξατε ἔξω μὲ τίς κλωτσιές;

—ὦ, Θεέ μου! ἔκανε ἀπελπισμένη ἡ δεσποινὶς Παμπόλη. Τί φρίκη! Πάει, χάθηκε... Ὅλα τὸ μάθη ὅλο τὸ Παρίσι! "Εγὼ γιὰ νὰ ρεζῆλι. Γιὰ φαντασθῶ! Μιά γυναίκα νὰ δέρνῃ τοὺς ἄνδρες! Θεέ μου, Θεέ μου! Ὅσα πέσω στὸ Σηκούαν!... Ὅ! αὐτοκτονήσω!

Μὰ εἶχε τύχη. Τὴν ἄλλη μέρα, πηγαίνοντας σὲ μιὰ δουλειὰ τῆς, πρόσεξε μιὰ μεγάλῃ κάρτα σπῆ θιτρίνα ἐνὸς ἐμπορίου μεταλλικῶν νερῶν. Ἡ κάρτα αὐτὴ ἔγραφε:

ΑΔΟΛΦΟΣ ΜΠΙΜΠΕΡΑΚ

Πρόεδρος
τοῦ Ἀντιαλκοολικοῦ Συλλόγου
τῆς Ὀρλεάνης

Τὰ μάτια τῆς Μπλάνς θαμπώσανε. Νά! Ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε τὸ θάνατό τῆς. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀντιαλκοολικοῦ Συλλόγου τῆς Ὀρλεάνης, ἦταν ὁ ἄνδρας ποῦ τῆς χρειαζότανε! Φτάνει μοιᾶγα νὰ μὴ ἦταν παντρεμένος...

Ἡ Μπλάνς τὴν ἴδια μέρα χάλασε τὸν κόμο, ἔμαθε ὅτι ἦταν ἐλεύθερος καὶ πήρε τὸ τραῖνο γιὰ τὴν Ὀρλεάνη. Κι' ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες παντρεύτηκε αὐτὸν τὸν ἀξιοθαύμαστο ἄνθρωπο. Γιὰ φαντασθῆτε! Ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀντιαλκοολικῶν!... Δὲν φοβόταν πειὰ τίποτα... Ὁ ἄνδρας τῆς δὲν εἶχε δοκιμάσει ποτέ του, ὅσο καιρὸ τὸν ἤξερε, οὔτε κρασί, οὔτε σαμπάνια, οὔτε λικέρ. Ἦταν ἕνας ἥρωας...

Ἡ Μπλάνς λοιπὸν ἔφυγε μαζί του γιὰ νὰ πάῃ νὰ περάσῃ τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος στὴν Ἰταλία. Πρόγευμα στὸ Μπορντώ: μεταλλικὸ νερὸ. Γεῦμα στὸ θαγκόν· ρεστωρᾶν: μεταλλικὸ νερὸ. Ἦν ἄλλη μέρα, στὴ Μοντάνα: μεταλλικὸ νερὸ.

Στὸ Τουρίνο ὅμως, ὁ κ. Πρόεδρος παρήγγειλε στὸ γκαρσόνι:

—Μιά μπουτῖλια κρασί «Κιάντι»!

Ἡ Μπλάνς ἀπόμεινε μ' ἀνοιχτὸ στόμα.

—Μιά μπουτῖλια κρασί «Αστί σπουμάντες»! παρήγγειλε ὁ σὲ τὴν Ρώμη ὁ Μπιμπεράκ.

Ἡ Μπλάνς τὰ εἶχε χαμένα.

—Μιά μπουτῖλια κρασί «Φαλέρνο», ἀπὸ τὸ πιὸ παλὸ! παρήγγειλε στὴ Νεάπολι ὁ ἰδανικὸς αὐζυγὸς τῆς.

Ἡ Μπλάνς τότε ἐξέσπασε, ἀκράτητη.

—ὦ! Ἀδὸλφε! Σοῦ ἄρσειε λοιπὸν τὸ κρασί;

—Καὶ γιατί νὰ μὴ μ' ἄρσειε, ἀναπητὴ μου σὺλη;

—Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι πρόεδρος τῶν Ἀντιαλκοολικῶν...

—Δὲν θαρρεῖσαι, ἀγαπητὴ μου!... Στὴν ἐποχὴ ποῦ ζοῦμε πρέπει κανεὶς νὰ εἶνε πρόεδρος ἐνὸς συλλόγου... Ἄλλωστε, δὲν θριασκώμαστε πειὰ στὴ Γαλλία. Ἐτοῖ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ συναντήσω κανέναν ἀπὸ ἐκείνους τοὺς θαρράχους τοῦ συλλόγου μου...

Κι' ὁ κ. Πρόεδρος χτύπησε τὸ κουδοῦνι κι' ὅταν παρουσιάστηκε τὸ γκαρσόνι στὴν πόρτα τοῦ δωματίου τους, τοῦ φώναξε

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΕΓΓΛΕΖΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ σπιτονοικοκυρὰ ἐνὸς φοιτητοῦ τῆς Ἰατρικῆς, ἡ ὁποία ἐνυχλοῦσε τὸ νοικιάρη τῆς ἀπὸ πολλὸ καιρὸ γιὰ τὸ νοικὶ δίχως κανένα ἀποτέλεσμα, ἀποφάσισε στὸ τέλος νὰ λάθῃ ἐξαιρετικὰ μέτρα ἐναντίον του.

Ἐνα πρωί, μῆκε στὸ δωμάτιό του καὶ τοῦπε σὲ ἀποφασιστικὸ τόνο:

—Ἡ θὰ μὲ πληρῶσετε σήμερα ἢ νὰ φύγετε ἀμέσως.

—Προτιμῶ νὰ φύγω! τῆς ἀπάντησε ὁ φοιτητὴ στερεοῦτα.

Ἐχε μαντέψει φαίνεται τὴ θύελλα καὶ ἦταν ἔτοιμος νὰ τὴν ἀντιμετωπῶ.

—Ὡραία. Τότε λοιπὸν νὰ τὰ μαζέψετε ἀμέσως.

—Σὰς θεαθαῖο, κυρία, ὅτι θὰ τὰ μαζέψω μὲ τὴ μεγαλύτερη ταχύτητα· ἀρκεῖ μόνον νὰ εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ βοηθήσετε.

—Ποῦ εὐχαριστῶς, τοῦ ἀπάντησε ἡ σπιτονοικοκυρὰ του.

Ὁ φοιτητὴς τότε διευθύνθηκε στὴ ντουλάπα. Τὴν ἄνοιξε κι' ἀπὸ μέσα ἔβγαλε ἕναν ἀνθρώπινο σκελετό, τὸν ὁποῖον ἔδωσε στὴ σπιτονοικοκυρὰ του γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ.

—Τί εἶν' αὐτό; ρώτησε ἐκείνη μὲ τρόμο.

—Αὐτό;... "Α! Εἶνε ὁ σκελετὸς τῆς πρώτης μου σπιτονοικοκυρᾶς. Εἶχε, θλίψετε, τὴν ἀπερισκεψία νὰ μοῦ ζήτησῃ τριανόνικια ποῦ τῆς χρωστοῦσα καί... Γιὰ τὸ Θεό! Προσεέτε μὴν τὸν σπάσετε! Εἶνε ὁ ἀριθμὸς "Ἐνα τῆς συλλογῆς μου.

Ἡ σπιτονοικοκυρὰ του ἔχασε τὸ χρῶμα τῆς. Ὁ σπουδαστὴς διῶς κωφῶς δὲν ἐνδιαφέρθηκε γι' αὐτό. Καὶ γελαστὸς ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ντουλάπα ἕναν ἄλλον σκελετό.

—Κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο... Εἶνε μιὰς ἄλλης σπιτονοικοκυρᾶς μου, ὅταν κατοικούσα στὴ νῦντα συνοικία τοῦ Λονδίνου. Ἦταν πολὺ καλὴ κυρία, ἀλλὰ εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ μὲ ζαλιζῆ κάθε τόσο δὲν ἐνδιαφέρθηκε γι' αὐτό.

Καὶ δίνοντάς τῆς του, ἐπρόσθεσε:

—Θάγετε τὴν καλωσύνη νὰ τὸν τοποθετήσετε πάνω στὸν ἄλλον; Εἶνε ὁ ἀριθμὸς Δύο τῆς συλλογῆς μου.

Ἡ σπιτονοικοκυρὰ γούρλωσε τὰ μάτια τῆς.

—Αὐτὸς ἐδῶ... ἐξακολούθησε ὁ σπουδαστὴς θγαζόντας ἀπὸ τὴ ντουλάπα καὶ τρίτο σκελετό, εἶνε ὁ ἀριθμὸς Τρία. Πολὺ τίμιος σπιτονοικοκύρης ὁ καῦμένος, μόνον

λίγο τυκοκῆς ἦταν!

Ἦταν ἡ πραγματικὴ του εἰκόνα! Ὁμοιολεπτὰ ἦθελε. Καὶ τώρα ἔχουμε τὸν ἀριθμὸ Τέσσερα...

Μὰ ἐντοματεῖξ ἡ σπιτονοικοκυρὰ εἶχε γίνει ἀφαντῆ...

Κάποιος δικηγόρος, ἐρασιτέχνης ζωγράφος, εἶχε κάνει τὴν αὐτοπροσωπογραφία του στὴν πιὸ ποσοσιλῆ του στάσι: Διηλαθῆ ἔχοντας τὸ ἕνα τοῦ χέρι στὴν τσέπη.

Μερικὸ ἀπὸ τοὺς πελάτες του ποῦ ἔτυχε μιὰ μέρα νὰ θρεθοῦν συγκεντρωμένοι μὲς στὸ γραφεῖο του καὶ τὴν εἶδαν κρεμασμένη στὸν τοῖχο, κύτταζαν μ' ἐκπληξι:

—Πῶς τοῦ μοιάζει! Πῶς τοῦ μοιάζει! ἔλεγαν ὅλοι σχεδόν. Εἶνε ἡ πραγματικὴ του εἰκόνα!

Ἐνας διῶς ἀπ' αὐτούς, κάποιος γέρος ἐπαρχιώτης, δια-

φώνησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μαζί του.

—Δὲν τοῦ μοιάζει! Δὲν τοῦ μοιάζει καθόλου! ἔλεγε.

—Δὲν τοῦ μοιάζει; ρώτησαν οἱ ἄλλοι. Δεῖξε μας κάτι ποῦ νὰ μὴν τοῦ μοιάζῃ.

—Ἀπλοῖστατα!... ἀπάντησε ὁ γέρο-ἐπαρχιώτης, γιὰτὶ ἔχει τὸ χέρι στὴν τσέπη του, ἐνῶ θάπρεπε νὰ τῶχε στὴν τσέπη κανενὸς πελάτη του!...

ὀλόγαρος:

—Φέρε μου ἀκόμη μιὰ μπουτῖλια!

Καὶ τὴν ἤπιε ποτήρι μὲ ποτῆρι μπροστὰ στὰ μάτια τῆς γυναίκας του. Στὴν τρίτη διῶς, μόλις ἔκανε νὰ διαμαρτυρηθῆ ἡ Μπλάνς, χύμηξε ἀπάνω τῆς κι' ἄρσισε νὰ τὴν δέρνῃ.

Θεέ μου! Παρ' ὅλες τίς προφυλάξεις ἡ Μπλάνς εἶχε φάει ξύλο ἀπὸ ἕναν ἄνδρα! Ναι, τὴν ἔδειρε ὁ ἄνδρας τῆς!...

—Ἀδὸλφε!... οὐβριάζε στις πρῶτες φυλιές.

—Ἀδὸλφε!... στέναξε ὕστερα ἀπὸ τίς τελευταῖες.

—ὦ, Ἀδὸλφε, ἔκανε μὲ τρυφερότητα ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμῆς, κλαίγοντας μ' ἀναφυλλιγὰ πάνω στὸ στήθος τοῦ σκληροῦ αὐζύγου τῆς.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γυναίκα τοῦ κόσμου.

—Τί εἶνε ἡ ιδέα; συλλογιζόταν. Δὲν ἦταν τόσο τρομερὸ αὐτὸ ποῦ φοβόμουν. Εἶχε πολὺ ὀδυνο νὰ νομίζω ὅτι ἡ καμαριέρα μου ἦταν μιὰ ἀξιολύπητη γυναίκα...

